

Κανών Παρακλητικός εις τον πατέρα Παΐσιον τον Αγιορείτην

/ [Πεμπουσία](#)

Κανών Παρακλητικός

εις τον αρτιφανώς εκλάμπαντα

Όσιον και Θεοφόρον πατέρα ημών

Παΐσιον τον Αγιορείτην*

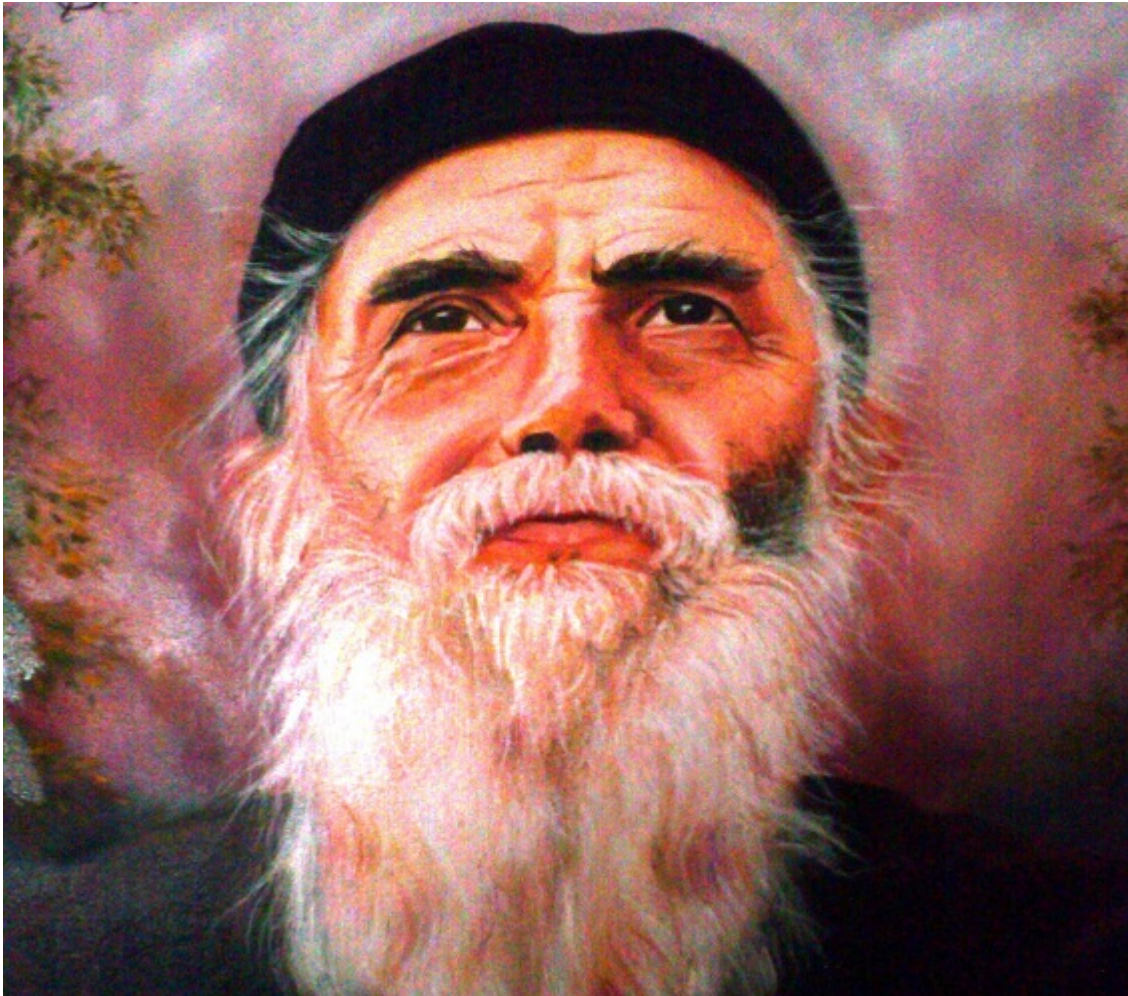
[*] Η παρούσα υμνογραφία αποτελεί προϊόν ευλαβείας του υμνογράφου προς τον εν οσίοις Γέροντα και προορίζεται δια προσευχητική χρήση. Θα τεθεί εις δημοσίαν λατρείαν άμα τη αγιοκατατάξει του Γέροντος από τη Μητέρα Εκκλησία.

Ιερεύς: Ευλογητός ο Θεός ημών, πάντοτε, νυν, και αεί, και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

Ψαλμός 142

Κυριε εισάκουσον της προσευχής μου, ενώτισαι την δέησίν μου εν τη αληθεία σου, εισάκουσόν μου εν τη δικαιοσύνη σου. Και μη εισέλθης εις κρίσιν μετά του δούλου σου, ότι ου δικαιωθήσεται ενώπιόν σου πας ζων. Ότι κατεδίωξεν ο εχθρός την ψυχήν μου· εταπείνωσεν εις γην την ζωήν μου. Εκάθισέ με εν σκοτεινοίς ως νεκρούς αιώνος, και ηκηδίασεν επ' εμέ το πνεύμά μου, εν εμοί εταράχθη η καρδιά μου. Εμνήσθην ημερών αρχαίων, εμελέτησα εν πάσι τοις έργοις σου, εν ποιήμασι των χειρών σου εμελέτων. Διεπέτασα προς σε τας χείράς μου· η ψυχή μου ως γη άνυδρός σοι. Ταχύ εισάκουσόν μου, Κυριε· εξέλιπε το πνεύμά μου. Μη αποστρέψης το πρόσωπόν σου απ' εμού και ομοιωθήσομαι τοις καταβαίνουσιν εις λάκκον. Ακουστόν ποιήσόν μοι το πρωί το έλεός σου, ότι επί σοι ήλπισα. Γνώρισόν μοι, Κυριε, οδόν, εν η πορεύσομαι, ότι προς σε ήρα την ψυχήν μου. Εξελού με εκ των εχθρών μου, Κυριε, προς σε κατέφυγον· δίδαξόν με του ποιείν το θέλημά σου, ότι συ ει ο Θεός μου. Το πνεύμά σου το αγαθόν οδηγήσει με εν γη ευθεία· ένεκεν του ονόματός σου, Κυριε, ζήσεις με. Εν τη δικαιοσύνη σου εξάξεις εκ θλίψεως την ψυχήν μου, και εν τω ελέει σου εξολοθρεύσεις τους εχθρούς μου. Και απολείς

πάντας τους θλίβοντας την ψυχήν μου, ότι εγώ δούλός σου ειμι.

Και ευθύς το· Θεός Κύριος ως εξής:

Θεός Κυριος, και επέφανεν ημίν, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Στιχ. α . Εξομολογείσθε τω Κυρίω, και επικαλείσθε το όνομα το άγιον αυτού.

Θεός Κυριος, και επέφανεν ημίν, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Στιχ. β . Παντα τα έθνη εκύκλωσάν με, και τω ονόματι Κυρίου ημυνάμην αυτούς.

Θεός Κυριος, και επέφανεν ημίν, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Στιχ. γ . Παρά Κυρίου εγένετο αύτη, και έστι θαυμαστή εν οφθαλμοίς ημών.

Θεός Κυριος, και επέφανεν ημίν, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου.

Ήχος δ . Τη Θεοτόκω εκτενώς.

Τω φρυκτωρήσαντι αρτίως τα σύμπαντα, χαρίτων θείων ταις ακτίσι προσπέσωμεν, εν σκότει οι καθεύδοντες παθών ζοφερών, κράζοντες· Παίσιε, ασκητών ωραιότης,

Άθωνος αγγαίσημα και προπύργιον μέγα των ευσεβών, μη παύση εκτενώς, Χριστώ πρεσβεύων υπέρ των τιμώντων σε.

Δόξα. Το αυτό.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ου σιωπήσομέν ποτε, Θεοτόκε, τας δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι· ει μη γαρ συ προίστασο πρεσβεύουσα, τις ημάς ερρύσατο εκ τσοσούτων κινδύνων; Τις δε διεφύλαξεν έως νυν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν, Δέσποινα, εκ σου· σους γαρ δούλους σώζεις αεί εκ παντοίων δεινών.

Είτα ο Ν Ψαλμός

Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα ελεός σου, και κατά το πλήθος των οικτιρισμών σου εξάλειψον το ανόμημά μου.

Επί πλείον πλύνόν με από της ανομίας μου, και από της αμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ότι την ανομίαν μου εγώ γινώσκω, και η αμαρτία μου ενώπιόν μου εστι δια παντός.

Σοι μόνω ήμαρτον, και το πονηρόν ενώπιόν σου εποίησα, όπως αν δικαιωθής εν τοις λόγοις σου, και νικήσης εν τω κρίνεσθαί σε.

Ιδού γαρ εν ανομίαις συνελήφθην, και εν αμαρτίαις εκίσησέ με η μήτηρ μου.

Ιδού γαρ αλήθειαν ηγάπησας· τα άδηλα και τα κρύφια της σοφίας σου εδήλωσάς μοι.

Ραντιείς με υσσώπω, και καθαρισθήσομαι· πλυνείς με, και υπέρ χιόνα λευκανθήσομαι

Ακουτιείς μοι αγαλλίασιν και ευφροσύνην· αγαλλιάσονται οστέα τεταπεινωμένα.

Απόστρεψον το πρόσωπόν σου από των αμαρτιών μου, και πάσας τας ανομίας μου εξάλειψον.

Καρδίαν καθαράν κτίσον εν εμοί ο Θεός, και πνεύμα ευθές εγκαίνισον εν τοις εγκάτοις μου.

Μη απορρίψης με από του προσώπου σου, και το πνεύμά σου το άγιόν μη αντανέλης απ' εμού.

Απόδος μοι την αγαλλίασιν του σωτηρίου σου και πνεύματι ηγεμονικώ στήριξόν με.

Διδάξω ανόμους τας οδούς σου, και ασεβείς επί σε επιστρέψουσι.

Ρύσαί με εξ αιμάτων ο Θεός, ο Θεός της σωτηρίας μου· αγαλλιάσεται η γλώσσά μου την δικαιοσύνην σου.

Κυριε, τα χείλη μου ανοίξεις, και το στόμα μου αναγγελεύει την αίνεσίν σου.

Ότι, ει ηθέλησας θυσίαν έδωκα αν· ολοκαυτώματα ουκ ευδοκήσεις.

Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουδενώσει.

Αγάθυνον, Κυριε, εν τη ευδοκία σου την Σιών, και οικοδομηθήτω τα τείχη Ιερουσαλήμ.

Τοτε ευδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, αναφοράν και ολοκαυτώματα.

Τοτε ανοίσουσιν επί το θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Είτα ο Κανών, ου η ακροστιχίς·

«Παίσιε, νέε ασκητά, πρέσβευε υπέρ ημών.Χ»

Ωδή α . Ήχος πλ. δ . Υγράν διοδεύσας.

Παίσιε, άστρον νεολαμπές, Χριστού Εκκλησίας, εν τω Άθω αρτιφανώς, ο λάμπας ασκήσεως βολίσιν, υπέρ ημών τον Χριστόν καθικέτευε.

Αγάπης θεόδοτε θησαυρέ, Παίσιε μάκαρ, Αθωνίτα πανευκλεές, αγάπης προς πέλας σουσ ικέτας, και προς Θεόν δείξον τείχη ακράδαντα.

Ικάνωσον, πάτερ, τυχείν ημάς, του θείου ελέους τους τιμώντας πανευλαβώς, Παίσιε, πόνους τους αόκνους, ους έτλης άρτι ποθών την τελείωσιν.

Θεοτοκίον

Σωτήρος του γένους των χοϊκών υπέρλαμπρε Μήτερ, πανυπέρτιμε Μαριάμ, οδούς σωτηρίας δείξον τάχος, τω σω οικέτη και σώσόν με δέομαι.

Ωδή γ . Ουρανίας αφίδος.

Ισαγγέλως βιώσας, εν τοις δρυμοίς Άθωνος, άρτι και μυρίσας χαρίτων, θείων σου άπαντας, ταις ηδυπνόοις οδμαίς, την δυσωδίαν παθών μου, κάθαρον, Παίσιε, ταις

ικεσίαις σου.

Ευσυμπάθητε πάτερ, των μοναστών σέμνωμα, ο πιστών χορείας φαιδρύνας, θείοις σου ρήμασιν, αξίωσόν με τυχείν, του αμετρήτου ελέους, του Θεού, Παίσιε, και Παντοκράτορος.

Νεοπύρσευτον σέλας, του νοητού, όσιε πάτερ, στερεώματος κόσμου πλήθη εφώτισας, πεζοπορούντα σεμνώς προς Παναγούδης κελλίον, ίνα ευλογίας σου φέγγους πλησθήσωνται.

Θεοτοκίον

Εντολών με των θείων, τον σε πιστώς, Δέσποινα, ανυμνολογούντα εργάτην, δείξον ανύστακτον, ίνα γεέννης πυρός, ταις προς Υιόν σου πρεσβείαις, ταις σεπταίς ρυσθήσωμαι, Θεογεννήτρια.

Διάνοιξον, τους οφθαλμούς της καρδιάς ημών του βλέπειν, και απαύστως επιζητείν εν πόλω τα άρρευστα, Παίσιε, σύσκηνε των αγγέλων.

Επίβλεψον, εν ευμενεία, πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι, της ψυχής μου το άλγος.

Αίτησις και το Κάθισμα.

Ήχος β . Πρεσβεία θερμή.

Βοήθει πιστοίς υψόθεν τοις προστρέχουσι, τη ση αρωγή εν κλύδωσι, Παίσιε, και πιστώς ανακράζουσιν· ίσθι πάντων προστάτης και πρόμαχος, των σε τιμώντων ύμνοις μελιχροίς, νεότευκτον οίκον ως χρηστότητος.

Ωδή δ . Εισακήκοα, Κύριε.

Εγκρατείας καμάτοις σου, δωρεών επλήσθης του θείου Πνεύματος, χαριτόβρυτε Παίσιε, θλιβομένων πάντων παραμύθιον.

Ακτησία και δάκρυσιν, έλεος προσείλκυσας του Παντάνακτος, Ου ευχαίς σου νυν, Παίσιε, πέμψον και ημίν το μέγα έλεος.

Συμπαθείας ακρώρεια, ο μετά κλαιόντων αεί θλιβόμενος, κλίνον ους ημίν ευήκοον τοις σοι καταφεύγουσι, Παίσιε.

Θεοτοκίον

Κυβερνήτις μοι, Δέσποινα, τω εν τω πελάγει νυν θαλαττεύοντι, πειρασμών γενού

και θλίψεων, ζοφερών του βίου μου και σώσόν με.

Ωδή ε . Φώτισον ημάς.

Ήσχυνας εχθρόν, τον παμβέβηλον αγώσί σου, θεαρέστοις εν εσχάτοις τοις καιροίς, πρεσβευτά ημών θερμότατε, Παίσιε.

Τλήμονες βροτοί, οι μη γνώντές σε, Παίσιε, και μηδέποτε λαβόντες σην ευχήν, την ανοίγουσαν οδόν αυτοίς θεώσεως.

Άγγελον φωτός, ο σχων πάτερ, εστιάτορα, ομοζήλους πολιτείας της αυτού, δείξον πάντας τους τιμώντάς σε, Παίσιε.

Θεοτοκίον

Πάντα της σαρκός, τα κινήματα υπόταξον, τω νοί των οικετών σου, αγαθή, τας ημών αισθήσεις πάσας ασφαλίζουσα.

Ωδή ς . Την δέησιν.

Ρωννύμενοι σαις ευχαίς, Παίσιε, προς τον Κύριον της δόξης βοώμεν· εγκρατευτά Αθωνίτα, μη παύση, υπέρ ημών δυσωπών τον Θεάνθρωπον τον αναδείξαντα φανόν, διοράσεως σε τηλαυγέστατον.

Επίκουρος πάσης περιστάσεως, και ανάγκης άρτι τάχιστος ώφθης, τους πρόσφυγας σου ρυόμενος, πάτερ, ως συμπαθέστατος φύλαξ, Παίσιε, ους περίφρούρει, ασκητά, ανυπόιστων κινδύνων απήμονας.

Στερέωσον τας καρδίας, όσιε, εις το θέλημα Χριστού του Σωτήρος, των σε τιμώντων, Παίσιε μάκαρ, ως στυλοβάτην νεότευκτον πίστεως, θεμέλιον υπακοής, και κρηπίδα διπλής αγαπήσεως.

Θεοτοκίον

Βοήθησον τους εν ώρα θλίψεων, σε καλούντας ευλαβώς, Θεοτόκε, και εις χαράν τρέψον πάντων την λύπην, ευλογημένη, πανύμνητε Δέσποινα, τη ράβδω σου των πρεσβειών, προς Ον έτεκες Κτίστην και Κύριον.

Διάνοιξον, τους οφθαλμούς της καρδίας ημών του βλέπειν και απαύστως επιζητείν εν πόλω τα άρρευστα, Παίσιε, σύσκηνε των αγγέλων.

Άχραντε, η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ' εσχάτων των ημερών τεκούσα

δυσώπησον, ως έχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Αίτησις και το Κοντάκιον.

Ήχος β . Τοις των αιμάτων σου.

Νεοφανέντα των πάλαι εφάμιλλον, πατέρων πάντες Παΐσιον όσιον, ευώδες οσφράδιον Άθωνος, εγκωμιάσωμεν κράζοντες· πρέσβευε Χριστώ υπέρ των τιμώντων την μνήμην σου.

Προκείμενον. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος του Οσίου Αυτού.

Στιχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τον Κύριον.

Ευαγγέλιον. Ματθ. ια , 27-30.

Δόξα. Ταις του Σου Οσίου πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, των εμών εγκλημάτων.

Και νυν. Ταις της Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ελεήμον, εξάλειψον τα πλήθη, των εμών εγκλημάτων.

Προσόμοιον

Στιχ. Ελεήμον, ελέησόν με, ο Θεός, κατά το μέγα έλεός Σου και κατά το πλήθος των οικτιρμών Σου εξάλειψον το ανόμημά μου.

Ήχος πλ. β . Όλην αποθέμενοι.

Όσιε Παΐσιε, των αρετών μυροθήκη, έμπνουν στηλογράφημα, νήψεως και κόσμημα, ταπεινώσεως, άρτι εφώτισας, ευσεβών τα πλήθη, διοράσεως ακτίσί σου, και ευηρέστησας τω Χριστώ ασκήσει συντόνω σου· διο και χάριν είληφας, δυσωπείν υπέρ των τιμώντων σε, τον Σωτήρα πάντων, Χριστόν και προσκυνούντων ευλαβώς, τον αναβλύζοντανάματα, θαυμασίων τάφον σου.

Ο ιερεύς: Σώσον, ο Θεός, τον λαόν Σου...

Ωδή ζ . Οι εκ της Ιουδαίας.

Εραστής θείου κάλλους, εκ νεότητος πέλων, σοφέ Παΐσιε, και ζηλωτής αγγέλων, φωτολαμπών υπάρχων, ισαγγέλως εβίωσας, διδάσκων πάντας ημάς, ακολουθείν σαις τρίβοις.

Υπερόπτα γηίνων, και φθαρτών μη παρίδης, τας ικεσίας μου, Παίσιε παμμάκαρ, αλλά Χριστώ τω μόνω, φιλανθρώπω προσάγαγε, Θεώ αυτάς ασκητά, ως έχων παρρησίαν.

Εποπτεύων μη παύση, ουρανόθεν τους πίστει, σοι καταφεύγοντας, και θείαν αρωγήν σου, ταχύ προσδεχομένους, θεοφόρε Παίσιε, χειραγωγί προς ζωήν, αγήρων των προσφύγων.

Θεοτοκίον

Υπερύμνητε Κόρη, Παϊσίου πρεσβείαις, του ωραίσαντος, τον σον λειμώννα άρτι, ασκήσει συντόνοις, και πιστούς κατευφράναντος, αυτού χαρίτων οδμαίς, ελέησον τον κόσμον.

Ωδή η . Τον Βασιλέα.

Ποδηγετήσας, πιστούς προς πόλιν την άνω, συμβουλών σου Παίσιε πλήθει, ώφθης Παρακλήτου, χαρίτων κολυμβήθρα.

Ελέους βρύσις, και συμπαθείας χειμάρρους, πέλων πάτερ Παίσιε κόσμου, άρδευσον καρδιάς, των σων προσφύγων χέρσους.

Ρύσαι ικέτας, τους σους Παίσιε πάτερ, κατακρίσεως πάσης και σκότους, αιωνίου λύχνε, αείφωτε αγάπης.

Θεοτοκίον

Η τον Σωτήρα, Χριστόν αφράστως τεκούσα, Θεοτόκε αγνή σώσον πάντας, μεγαλύνοντάς σε, πρεσβείαις σου άόκνοις.

Ωδή θ . Κυρίως Θεοτόκον.

Μεσίτην σε προς Κτίστην, ευμενή πλουτούντες, και τον σον τάφον πιστώσασπαζόμενοι, βοώμεν· Χαίρε, οσίων φωστήρ, Παίσιε.

Ωδήγησας σοις λόγοις, τον λαόν Κυρίου, προς σωτηρίας σκηνώσεις, Παίσιε, ιθύντωρ θείος αρτίως πιστών γενόμενος.

Νεόφωτον ως άστρον, αρετής ενθέου, σε ανυμνούντες βοώμεν· Παίσιε, των ικετών σου ακέστωρ γενού ταχύτατος.

Θεοτοκίον

Χαρίτων πλήσον πάντας, θεϊκών τους πόθω, σε μεγαλύνοντας, Μήτηρ θεόνυμφε, του Παϊσίου πρεσβείαις, Κυρία Δέσποινα.

Άξιόν εστικαι τα παρόντα

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις, Εκκλησίας νεολαμπές, άστρον το εν Άθω, εξαστράψαν διαγωγή, ακραιφνεί εν χρόνοις, ημών τοις δυσχειμέροις, Παίσιε, οσίων έμπνουν θησαύρισμα.

Ως οιακοστρόφος ψυχών στερρός, ίθυνας προς όρμον, ακλυδώνιστον αρετών, τους εν βίου ζάλαις, πανδείνως ποντουμένους, και καταφεύγοντάς σοι, πάτερ Παίσιε.

Δέχου τας αιτήσεις των ευσεβώς, νυν ασπαζομένων, πνευματέμφορε ασκητά, τάφον σου τον θείον, και προστασίαν τάχος, την σην εκδεχομένων, μάκαρ Παίσιε.

Τον φωστήρα πάντες τον φαεινόν, εν Αγίω Όρει, εγκρατεία και προσευχή, λάμπαντα αρτίως, Παίσιον τον θείον, μελισταγέσιν ύμνοις, πάντες τιμήσωμεν.

Των θαυμάτων πάντες τον ποταμόν, και αγάπης κέρας, προς πλησίον και προς Θεόν, τον τας ασθενείας, βαστάζοντα των άλλων, τιμήσωμεν ασμένως, θείον Παίσιον.

Στύλον αδιάσειστον προσευχής, τείχος συμπαθείας, και κρηπίδα υπακοής, τον εν Άθω άρτι, εκλάμπαντα τοις ύμνων, Παίσιον παντέρπνοις, άνθεσι στέψωμεν.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι Άγιοι πάντες, μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Το Τρισάγιον και το Απολυτίκιον.

Ήχος πλ. α . Τον συνάναρχον Λόγον.

Τον εν Όρει Αγίω αρτίως λάμπαντα, αδιαλείπτω ασκήσει, και νοερά προσευχή, επαινέσωμεν πιστοί, σεπτόν Παίσιον, ότι ως ρόδον ευανθές, κατεμύρισε ψυχάς, τοις λόγοις τοις θεοφθόγοις· και νυν τα κρείττονα νέμει, αυτού λιταίς τοις καταφεύγουσιν.

Εκτενής και Απόλυσις, μεθ' ην ψάλλομεν το εξής·

Ήχος β . Ότε εκ του Ξύλου.

Δεύτε, αρετής τον ζηλωτήν, και μοναδικής πολιτείας, τον νεαυγή και λαμπρόν, νυν φανόν τιμήσωμεν, αυτού μιμούμενοι, την αγάπην προς άπαντας, και φρόνημα θείον, κράζοντες· Παίσιε, Χριστόν ικέτευε, πέμψαι τοις πιστώς σε υμνούσιν, υετόν ελέους πλουσίου, και ψεκάδας θείας επιγνώσεως.

Δεσποινα, πρόσδεξαι τας δεήσεις των δούλων σου, και λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης και θλίψεως.

Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι, Μήτηρ του Θεού, φύλαξόν με υπό την σκέπην σου.

Δίστιχον

Απέλασον νέφος εμής αθυμίας,

Παίσιε μάκαρ, βοά Χαραλάμπης.